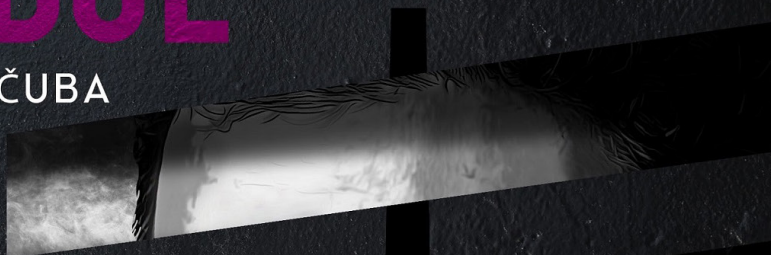

OCELOVÉ SRDCE

ALBERT ČUBA

Noir román
z černého
města

xyz

Ocelové srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Albert Čuba

Ocelové srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© ALBERT ČUBA, 2022

ILLUSTRATIONS © ANETA HAVLÍKOVÁ, 2022

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7597-964-3

ISBN E-KNIHY 978-80-7683-082-0 [1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2022] (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-7683-083-7 [1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2022] (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-7683-081-3 [1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2022] (EPDF)

OCELOVÉ SRDCE

Albert Čuba

xyz.

**„NOC JE NEJTEMNĚJŠÍ TĚSNĚ PŘED ÚSVITEM.
A UBEZPEČUJI TĚ... ÚSVIT SE BLÍŽÍ.“**

– HARVEY DENT

KDE ZAČÍT...

Asi nikdo nepředpokládal, k čemu všemu povedou události, které se toho večera staly ve městě tam na severu, o kterém se říká, že je černé.

Nikdo netušil, že ten večer, kdy Martin seděl ve svém šedém autě poblíž jednoho baru a uprostřed noci čekal, až mu zazvoní telefon, se dají do pohybu činy a skutky, které hrozivým způsobem zatřesou lidmi, kteří v tom městě, o kterém se říká, že je černé, žijí. Chtělo by se skoro napsat, že ty události, o kterých vám budu teprve vyprávět, lidi v černém městě probudily, že ten šok, který způsobily, je snad vytrhl z nějaké letargie, kterou bylo město jaksi nasáklé, ale nebyla by to pravda. Šok jim to způsobilo. To ano. Ale jen chvilkový. Jen na jeden týden. Pak se každý opět ponořil do svých každodenních banálních starostí.

Vraťme se však do oné noci, kdy Martin seděl ve svém šedém sedanu poblíž jednoho baru.

Martin ten bar znal, občas tam zašel, ale nepamatoval si jeho jméno. Věděl, jak se tomu baru říkalo kdysi, když byl mladý a často tam chodil. Bylo to v době krátce potom, co odešel z dětského domova a měl se prý začlenit do normální společnosti. Pamatoval si, že právě v onom baru, který se tehdy jmenoval Bílý pavouk, si řekl, že normální společnost ho nezajímá, že do ní se rozhodně začlenit nehodlá. Že chvíle, kdy má pocit, že aspoň trochu

žije, nastávají až po setmění. Neznamená to snad, že propadl chlastu, to ne, jen zjistil, že lidi, které potkává ve dne, potkávat nechce. Pochopil, že v noci potkává jiný typ lidí, a ti mu jsou blíž. Nevěděl čím a nevěděl proč. Ale cítil, že to tak je. A tak Martin postupem času opustil světlo dne a stal se člověkem noci. To město se pro něj skutečně stalo černým.

Právě v Bílém pavoukovi potkal Vivien, kterou ale všichni znali pod jménem Nikol (proč tomu tak je, napíšu později, ale teď je pro vás důležité vědět, že Martin tu dívku oslovoval Viv, zatímco ostatní jí říkali Nikol). Aby se to nepletlo, budu i já používat jméno Nikol. Tehdy, před mnoha lety, kdy se Martin a Nikol poznali v baru Bílý pavouk, si oba uvědomili, že patří k sobě. I když podle běžných měřítek se jejich vztah rozhodně nedal popsat jako běžný. Ano, pomilovali se spolu hned tu první noc, kdy se poznali, a pak ještě několikrát, ale od určitého času už spolu nespali. Nikdy. Ale o to bylo jejich pouto silnější. A jak čas plynul, vztah mezi nimi se přetavil v něco, co už se slovy nedá popsat, alespoň já ta slova neznám, ale laskavý čtenář třeba ano, a až budu vyprávět o činech, jež vztah těch dvou definují, sama mu vytanou na mysli.

Nemůžu říct, že tohle všechno se Martinovi honilo hlavou, když tehdy v noci seděl ve svém autě a sledoval ztemnělou ulici. To určitě ne. Ale je to důležité pro náš příběh. Martin třeba nikdy nepřemýšlel nad tím, proč je pouto mezi ním a Nikol tak

silné. Ani neměl potřebu nad tím přemýšlet, některé věci prostě bral tak, jak jsou. Ale já jsem nad tím přemýšlel mnohokrát. Možná to bylo tím, že Nikol si také prošla dětským domovem, i když o tom nikdy nemluvila. Možná to bylo tím, že milovala noc stejně jako Martin, anebo zkrátka jen byli jeden druhému jakousi zvláštní formou opory, pro kterou neexistuje jednoznačné pojmenování. Nebo třeba existuje, ale já ho neznám.

Důležité nicméně je, že tu noc v Martinově šedém sedanu zazvonil mobil. Martin odpoutal svůj pohled od dvojice opilých mladíků, která se potácela ulicí, a zadíval se na displej telefonu. Stálo tam Neptune. Martin nechal telefon několikrát zazvonit, než přešel palcem po displeji, přiložil si ho k uchu a pronesl něco v tom smyslu, že poslouchá.

Osoba na druhé straně spojení chvíli mluvila, a když přestala, Martin řekl, že rozumí a že za chvíli dorazí. Pak hovor ukončil a položil telefon na sedadlo spolujezdce.

Těžko říct, zda byl Martin rád či nerad, že recepční hotelu Neptune zavolal. Martin totiž emoce téměř neprojevoval. Bylo mu ale jasné, že tu noc bude mít Nikol práci.

Ještě několikrát se nadechl a pak ze svého sedanu vystoupil. Vydal se k tomu baru, který se kdysi jmenoval Bílý pavouk. Možná by vás zajímalo, jak se ten bar jmenoval v tu noc, kdy se k jeho dveřím blížil Martin, ale ujišťuji vás, že to je úplně nepod-

statné. Jsou prostě místa, která jsou důležitá pro mnoho příběhů, třeba jako dávný bar Bílý pavouk, ale ta místa časem zmizí a vystřídají je jiná, která se nikdy v žádných příbězích neobjeví. A když, tak jen na krátkou chvíli, tak krátkou, že není důležité, jak se jmenují.

Martin tedy vešel do onoho baru a v duchu se divil, proč šla Nikol zrovna sem. Našel ji v zadní části. Seděla u baru na vysoké stoličce a povídala si s nějakým mužem, který si podpíral paži hlavu, aby mu nespadla, jak se mu vlivem alkoholu točila. Martin si sedl k oknu k jednomu z mnoha volných stolů a trpělivě čekal, až si ho Nikol všimne. Mezitím pozoroval opilého chlapa. Měl na sobě oblek a na zemi u nohou měl položenou koženou aktovku. Martinovi bylo hned jasné, že se jedná o denního tvora, o jednoho z těch mužů, kteří vydělávají peníze, protože je to důležité pro ně, pro jejich rodiny, pro stát a pro celý vesmír. Jednou za čas skončí v nějakém baru, kde si mohou koupit drahého panáka alkoholu. Když si k nim přisedne žena jako Nikol, začnou si s ní povídat a mají pocit, že ji snad dostanou do postele, ale pak vypijí těch panáků více a nakonec začnou brečet, protože si vzpomenou, že mají doma manželku. Ale v téhle fázi ještě onen opilec nebyl. Zatím si jen myslel, že Nikol úspěšně okouzluje.

Když si Nikol Martina všimla, neznatelně na něj mávla. Ten jí to stejně neznatelně oplatil a pohybem hlavy naznačil, že musejí jet. Nikol jemně

přikývla, otočila se pro svou kabelku, řekla opilci, že to byl prima rozhovor, a chtěla vstát, ale opilcova ruka ji chytila za rameno a poměrně hrubě jí zabránila opustit barovou židli. Muž začal blábolit něco o tom, že tohle si přece nezaslouží, že investoval mnoho peněz do panáků, které vypila, a že mu dluží nějaký skvělý zážitek.

To už Martin přistoupil ke dvojici a jemně uchopil Nikol za loket. A se slovy, že dáma už půjde, se chtěli vydat k východu. Opilec vstal, velmi vulgárně začal Martinovi nadávat a pomalu se stavěl do pozice, o které si myslel, že představuje přípravu k pěstnímu boji. Martina to pobavilo, a tak se jemně usmál. To opilce ještě více rozzuřilo a začal funět. Celé to nakonec ukončil barman, který muže okřikl, ať se zklidní, jinak že zavolá vyhazovače.

Mezi námi, žádný vyhazovač v tom baru nepracoval, ale to opilec nevěděl. Hodil na bar chuchvalec bankovek, vzal si svou aktovku a kolébavým krokem se vydal ven.

Barman se rozhodl využít této lsti, protože Martina znal. Přece jen, už měl v téhle profesi něco za sebou a prošel mnoha podniky. Věděl, co je Martin zač. I Martin ho poznal. Prohodili spolu pár slov. Martin se ptal, co se stalo, že skončil zrovna v tomhle baru, a barman mu řekl, že každý dělá chyby. A pak se oba zasmáli a následně Martin s Nikol podnik opustili.

Došli k autu a Martin otevřel pravé zadní dveře, aby Nikol mohla nastoupit. Byl to takový

zvláštní akt úcty, která se mezi nimi časem rozvinula. Když to člověk pozoroval z dálky, skoro to vypadalo, jako by ji Martin nesmírně miloval, tak moc, že i po mnoha letech, co se znají, se chová jako opravdový džentlmen, ale kdo ví, jak to vlastně s jejich vztahem bylo. Já to jen tuším s ohledem na to, jaké události posléze následovaly, ale to předbívám.

Martin se zrovna posadil na místo řidiče, když se ozvala rána, jako kdyby někdo kopl do blatníku auta. Pohledem do zpětného zrcátka Martin zjistil, že přesně to se stalo. Opilec se zrovna chystal k dalšímu kopu. Druhá rána byla o dost hlasitější. Martin sáhl k řadicí páce, kde měl ocelový boxer, který si nasadil na pravou pěst. Když vystoupil z auta, byl zcela klidný.

Opilec chtěl právě kopnout do blatníku potřetí, ale to, že Martin vystoupil, jej zarazilo a svým způsobem i potěšilo, protože se ironicky pousmál a zasypal ho přívalem nadávek. Používal slova jako kokot nebo pičus a podobný kalibr, ale Martina to nechávalo zcela klidným. Vydal se k opilci. Ten se domníval, že nastane to, co často vídal v internetových videích. Byl to totiž ten typ muže, který na internetu kromě porna sledoval i záběry různých pouličních rvaček a často si pouštěl boje ultimátních zápasů. Když měl jednou za čas sex se svou manželkou, se zavřenýma očima si představoval oblíbené porno scény. Stejně tak si teď představoval, že následující bitka bude vypadat stejně jako v nějakém

oktagonu. Chtěl se postavit do něčeho, co vnímal jako bojový postoj, ale než to stihl udělat, narazila Martinova pěst obalená ocelí na jeho zuby. Myslím, že můžu s klidem napsat, že ten zvuk, kdy železo prudce narazí na zubní sklovinu, je velmi specifický. Jako když upustíte minci na skleněný stůl. A potom je zvláštní i ten zvuk, kdy se zuby silou úderu vyvrátí dovnitř do úst a zpod rtů pak čouhají zubní kořeny. Člověk, kterému se něco takového stane, pak s trochou fantazie vypadá jako to monstrum z filmu Predátor. Myslím, že ten opilec v obleku tu noc vůbec nečekal, že skončí na chodníku se zuby vypáčenými z dásní, a taky tehdy zjistil, že se člověk může z bolesti pomočit.

Když se Martin vrátil do auta a položil boxer zpátky k řadicí páce, Nikol se na nic neptala, jak byste možná čekali. Ne snad ze strachu, to určitě ne, prostě ji jenom nezajímalo, proč to Martin udělal. Nepřemýšlela nad tím, že ten kus oceli mohl Martin třeba nechat v autě a praštit ho jen pěstí, bylo jí jedno, že ten muž bolestí málem omdlel. Lidi jako Nikol a Martin takhle prostě neuvažují. Oni jen vyřeší problém – rychle a efektivně.

A tak tehdy tu noc v onom městě, o kterém se říká, že je černé, opustil šedý sedan místo poblíž baru, jehož jméno nikoho nezajímá, a na chodníku ležel pomočený muž s vyraženými zuby.

Myslím, že jedním z důvodů, proč měl Martin radši noc než den, bylo to, že mohl ve svém

šedém sedanu jezdit pomalu a rozvázně. Nesnášel denní městský provoz v jeho chaosu a spěchu. Naopak – noční jízdy městem ho zvláštním způsobem uklidňovaly, i když ani to se nedá říct, protože Martin skoro nikdy nebyl rozrušený. Ani tu noc, kdy s Nikol na zadním sedadle jeli nocí městem nedlouho poté, co někomu způsobil bolest. Jeli pomalu, s vypnutým rádiem, Martin poslouchal jen šum pneumatik a sledoval Nikol ve zpětném zrcátku, jak jí pouliční lampy střídavě osvětlovaly tvář. Měla ji krásnou. Nikol byla... chtěl jsem napsat nádherná žena, ale tohle přídavné jméno není ideální. Nevystihuje její krásu. Její půvab a charisma je opravdu velmi těžké vyjádřit, alespoň já s tím mám problém, možná nějaký básník by toho byl schopen, ale já ne, takovými slovy prozatím nevládnou. Ale můžu napsat toto – pokud jsi, milý čtenáři, muž, do Nikol by ses zamiloval. Kdybys ji potkal, neustále by tě něco nutilo se na ni dívat, chtěl by ses s ní seznámit a toužil bys ji milovat. Nikoliv fyzicky, to by nebylo to první, na co bys myslel, chtěl bys ji prostě jen milovat, objímat a chránit. A pokud jsi, milý čtenáři, žena, pak věz, že kdyby ti muž, se kterým žiješ, je jedno, jestli je to manžel nebo dlouholetý přítel, že kdyby ti řekl, že tě opouští kvůli Nikol, ve chvíli, kdy bys ji uviděla, bys mu porozuměla. Ne snad, že bys mu odpustila, to až později, po mnoha letech, ale pochopila bys ho, protože si podvědomě přeješ být jako

Nikol, ale z různých důvodů se ti to nikdy nemůže podařit. Nikol věděla, co v mužích vyvolává, ale kvůli něčemu, co se stalo v minulosti, o které nikdy nemluvila, se rozhodla, že lásku nikdy nikomu nedá a že bude prodávat jen své tělo. Martin byl po dlouhé době první a na dlouhou dobu poslední, který nemusel za sex s Nikol platit. Ale stalo se to jen párkrát a už je to dávno.

Martin si na ty časy občas vzpomněl, ale nikoliv proto, že by je chtěl vrátet, to ne. Chápal, že vztah mezi ním a Nikol se dostal do jiné fáze, do jakéhosi hlubokého porozumění, kde už sex nebyl zapotřebí. Sám se rozhodl, že bude s Nikol spolupracovat, protože se o ni bál, i když v časech, kdy se odehrává náš příběh, už žádné velké nebezpečí nehrozilo, protože okruh Nikoliných zákazníků byl víceméně stabilní. Právě náměstek, za kterým jeli, byl relativně nový a určitě neškodný. Politik z radnice, který se chystal kandidovat do parlamentu a nesmírně si cenil absolutní diskrétnosti Nikolina a Martinova tandemu.

Byl to zářící hotel Neptune, u kterého tehdy zastavil šedý sedan, z něhož vystoupil Martin, aby otevřel zadní dveře, ze kterých vystoupila Nikol. Osvětlená stavba zářila do noci a alespoň v těchto místech bylo narušeno rčení o černém městě. Za jemného vánku vstoupila dvojice dovnitř a Nikol zamířila rovnou k výtahu, když se předtím zeptala na číslo pokoje. Tři sta devatenáct, zněla odpověď. Jako vždy.

Když se kabina výtahu rozjela nahoru, Martin zrovna dosedal na velkou koženou sedačku v lobby naproti recepci. Recepční na Martina kývl a ten mu to oplatil. Znali se. Dva noční tvorové. Recepční se jmenoval Dan a bral pouze noční služby. Měl rád klid. Byl student a vyhovovalo mu, že se může nerušeně učit. I když Neptune byl velký hotel, o nějakém silném turistickém ruchu se tu mluvit nedalo. A Martinovi ten klid a to ticho také vyhovovaly. Navíc, když kolem recepcce dlouho nikdo nešel, světla automaticky potemněla. Martin sledoval recepčního, jak zvedá sluchátko telefonu a někam volá. Věděl kam. Byla to už taková tradice. Za pár minut dorazil barman z nočního baru, beze slova položil před Martina panáka Glenmorangie a odešel. Na peníze nečekal. Nebylo proč. Recepční se s ním rozdělí, až obdrží svůj měsíční podíl. Dohoda mezi zaměstnanci hotelu a Martinem byla dlouholetá, fungující a diskrétní.

Martin si srkl skotské, pohodlně se opřel a zaposlouchal se do ticha. Jediný zvuk, který byl občas slyšet, obstarávala vysokoškolská skripta, která zašustila, když Dan za recepcí občas otočil stránku. A tak tam ti dva muži seděli v porozumění v poloprázdném hotelu v tom městě, které je prý černé.

Když tehdy cinkl výtah, byl to zvuk v dané situaci až nepříjemně hlasitý. Jako by do toho prostoru a času vůbec nepatřil. A co hůř – z výtahu vyběhl mladý muž, skoro chlapec, ve spěchu přeběhl lobby,

**KDYŽ KOLEM RECEPCE
DLUHO NIKDO NEŠEL, SVĚTLA
AUTOMATICKY POTEMNĚLA...**

